

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ

Βρυξέλλες, 15.12.2005
COM(2005) 648 τελικό

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΣΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

με την οποία καλείται το Συμβούλιο να καταστήσει εφαρμοστέο το άρθρο 251 της συνθήκης για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας στα μέτρα που λαμβάνονται δυνάμει του άρθρου 65 της συνθήκης σε θέματα υποχρεώσεων διατροφής

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΣΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

με την οποία καλείται το Συμβούλιο να καταστήσει εφαρμοστέο το άρθρο 251 της συνθήκης για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας στα μέτρα που λαμβάνονται δυνάμει του άρθρου 65 της συνθήκης σε θέματα υποχρεώσεων διατροφής

1. ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΟ ΚΑΙ ΘΕΣΜΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

1.1. Κοινοτική νομοθεσία που εφαρμόζεται στις υποχρεώσεις διατροφής

Οι υποχρεώσεις διατροφής αποτελούν αναπόσπαστο τμήμα του πεδίου εφαρμογής του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 44/2001 του Συμβουλίου της 22ας Δεκεμβρίου 2000, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (στο εξής: "κανονισμός Βρυξέλλες Ι")¹. Ο κανονισμός αυτός θεσπίζει κατά πρώτο λόγο κανόνες σύγκρουσης δικαιοδοσίας, εκ των οποίων ένας ειδικός κανόνας στον τομέα των υποχρεώσεων διατροφής, προβλέπεται στο άρθρο 5 παράγραφος 2. Στη συνέχεια περιλαμβάνει κανόνες αναγνώρισης και εκτέλεσης δικαστικών αποφάσεων που καλύπτουν, μεταξύ άλλων, τις αποφάσεις που λήφθηκαν στα κράτη μέλη σε υποθέσεις υποχρεώσεων διατροφής. Εξάλλου, πρέπει να σημειωθεί ότι το άρθρο 57 παράγραφος 2 του κανονισμού Βρυξέλλες Ι αναφέρει ρητά τις *"συμφωνίες περί υποχρεώσεως διατροφής, οι οποίες συνάπτονται ενώπιον διοικητικών αρχών ή επικυρώνονται από αυτές"*, οι οποίες θεωρούνται ως δημόσια έγγραφα.

Οι υποχρεώσεις διατροφής περιλαμβάνονται επίσης στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 805/2004 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 21ης Απριλίου 2004, για τη θέσπιση ευρωπαϊκού εκτελεστού τίτλου για μη αμφισβητούμενες αξιώσεις (στο εξής: "κανονισμός ΕΕΤ")². Η πράξη αυτή διασφαλίζει την ελεύθερη κυκλοφορία σε όλα τα κράτη μέλη των αποφάσεων που πιστοποιήθηκαν ως ευρωπαϊκοί εκτελεστοί τίτλοι. Οι αποφάσεις σε υποθέσεις διατροφής καλύπτονται από τον εν λόγω κανονισμό, που εξάλλου αναφέρει ρητά, όπως ο κανονισμός Βρυξέλλες Ι, τις συμφωνίες περί υποχρεώσεων διατροφής, οι οποίες συνάπτονται ενώπιον διοικητικών αρχών ή επικυρώνονται από αυτές και θεωρούνται επίσης ως δημόσια έγγραφα (άρθρο 4 σημείο 3β).

Αντίθετα, οι υποχρεώσεις διατροφής αποκλείονται από τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 2201/2003 του Συμβουλίου της 27ης Νοεμβρίου 2003 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την αναγνώριση και εκτέλεση αποφάσεων σε γαμικές διαφορές και διαφορές γονικής μέριμνας ο οποίος καταργεί τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 1347/2000 (στο εξής: "νέος κανονισμός Βρυξέλλες ΙΙ")³. Ο αποκλεισμός αυτός απορρέει ρητά από το άρθρο 1 παράγραφος 3 ε) του εν λόγω κειμένου, καθώς και από την αιτιολογική σκέψη 11.

¹ EE L 12 της 16ης Ιανουαρίου 2001.

² EE L 143 της 30ής Απριλίου 2004.

³ EE L 338 της 23ης Δεκεμβρίου 2003.

1.2. Σχέδιο μεταρρύθμισης της κοινοτικής νομοθεσίας σε υποθέσεις υποχρεώσεων διατροφής

1.2.1. Σύντομη παρουσίαση της πρότασης κανονισμού που υποβλήθηκε στο Συμβούλιο

Σύμφωνα με τα συμπεράσματα του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου του Τάμπερε (15 και 16 Οκτωβρίου 1999) και των Βρυξελλών (4 και 5 Νοεμβρίου 2004), η Επιτροπή υπέβαλε στο Συμβούλιο, στο πλαίσιο της εφαρμογής του προγράμματος αμοιβαίας αναγνώρισης, πρόταση κανονισμού που στοχεύσει στην άρση των φραγμών που υπάρχουν ακόμα και σήμερα στην είσπραξη της διατροφής στο πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Ο μελλοντικός αυτός κανονισμός έχει τη φιλοδοξία να δημιουργήσει ένα νομικό περιβάλλον προσαρμοσμένο στις νόμιμες προσδοκίες των δικαιούχων διατροφής. Πρέπει να τους επιτραπεί να επιτυγχάνουν εύκολα, γρήγορα και συνήθως χωρίς έξοδα, έναν εκτελεστό τίτλο που θα είναι σε θέση να κυκλοφορήσει χωρίς εμπόδια στον ευρωπαϊκό δικαστικό χώρο και να καταλήξει συγκεκριμένα στην τακτική πληρωμή των οφειλόμενων ποσών.

Το νέο αυτό νομικό περιβάλλον απαιτεί την ανάληψη δράσης που δεν θα περιοριστεί σε απλή τροποποίηση των ισχυόντων μηχανισμών· θα ληφθούν μέτρα σε όλους τους οικείους τομείς της δικαστικής συνεργασίας σε αστικές υποθέσεις: διεθνής δικαιοδοσία, εφαρμοστέο δίκαιο, αναγνώριση και εκτέλεση, συνεργασία και άρση των φραγμών στην ομαλή διεξαγωγή των διαδικασιών, περιλαμβανομένης μιας καλύτερης πρόσβασης στις πληροφορίες που αφορούν την κατάσταση των υπόχρεων, ανεξαρτήτως του τόπου διαμονής τους στο πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Οι συνολικές αυτές απαντήσεις θα συγκεντρωθούν, στο μέτρο του δυνατού, σε έναν ενιαίο κοινοτικό κανονισμό.

Η πρωτοβουλία αυτή αποτελεί κατάληξη μιας μακράς διαδικασίας προβληματισμού και διαβούλευσης: χρηματοδότηση μιας μελέτης συγκριτικού δικαίου (2003), εκπόνηση και παρακολούθηση μιας Πράσινης Βίβλου (2004), οργάνωση πολλών συνεδριάσεων εμπειρογνομόνων (2003-2005) και πραγματοποίηση μιας αξιολόγησης αντικτύπου, με τη συνδρομή ενός εξωτερικού εργολήπτη και υπό την εποπτεία μιας διυπηρεσιακής ομάδας καθοδήγησης που συνεδρίασε τέσσερις φορές κατά τη διάρκεια του έτους 2005.

1.2.2. Νομική βάση της πρότασης κανονισμού

Η πρόταση κανονισμού του Συμβουλίου σχετικά με τη διεθνή δικαιοδοσία, το εφαρμοστέο δίκαιο, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων και τη συνεργασία σε θέματα υποχρεώσεων διατροφής υποβλήθηκε από την Επιτροπή βάσει των άρθρων 61 σημείο γ) και 67 παράγραφος 2 της συνθήκης για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας.

Κατά συνέπεια, πρόκειται για πρόταση που αναφέρεται στη δικαστική συνεργασία σε αστικές υποθέσεις, όπως ορίζεται στο άρθρο 65 της συνθήκης και που περιλαμβάνει "θέματα που άπτονται του οικογενειακού δικαίου", σύμφωνα με το άρθρο 67 παράγραφος 5 δεύτερη περίπτωση της συνθήκης. Για το λόγο αυτό, διαφεύγει της διαδικασίας συναπόφασης και πρέπει να εγκριθεί από το Συμβούλιο ομόφωνα, μετά από διαβούλευση με το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο.

2. ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΣ

Το άρθρο 67 παράγραφος 5 δεύτερη περίπτωση της συνθήκης, όπως απορρέει από τη συνθήκη της Νίκαιας, δημιουργεί τομή στο πλαίσιο της δικαστικής συνεργασίας σε αστικές

υποθέσεις, εφόσον υποβάλλει τα μέτρα που προβλέπονται στο άρθρο 65 στη διαδικασία συναπόφασης του άρθρου 251 *"με εξαίρεση θέματα που άπτονται του οικογενειακού δικαίου"*.

Έτσι ισχύουν δύο καθεστώτα από την 1η Φεβρουαρίου 2003, ημερομηνία έναρξης ισχύος της συνθήκης της Νίκαιας: η συναπόφαση που στο εξής αποτελεί διαδικασία του κοινού δικαίου και η έκδοση από το Συμβούλιο, που αποφαινεται ομόφωνα, μετά από απλή συμβουλευτική γνώμη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου που αποτελεί το καθεστώς παρέκκλισης το οποίο προορίζεται για τα *"μέτρα"* που περιέχουν *"θέματα που άπτονται του οικογενειακού δικαίου"*.

Ένας τέτοιος κατακερματισμός κατά κανόνα μπορεί να γίνει χωρίς δυσκολία. Για παράδειγμα, κανείς δεν αμφισβητεί ότι υπάγονται στο οικογενειακό δίκαιο, σύμφωνα με τη συνθήκη, θέματα γαμικών διαφορών και γονικής μέριμνας.

Όταν υπήρξε θέμα, με το νέο κανονισμό Βρυξέλλες II, κατάργησης της διαδικασίας κήρυξης *εκτελεστότητας* για αποφάσεις σε υποθέσεις δικαιώματος επικοινωνίας, έγινε ευλόγως δεκτό ότι η νομοθεσία αυτή θα επηρέαζε τη λειτουργία των εθνικών δικαστικών συστημάτων σε θέματα οικογενειακού δικαίου. Η διατήρηση του κανόνα της ομοφωνίας, παρά την έναρξη ισχύος της συνθήκης της Νίκαιας, επιτρέπει στα κράτη μέλη να εγγυηθούν ότι κανένας κανόνας κοινοτικού δικαίου δεν θα θεσπιστεί χωρίς την συναίνεσή τους για οτιδήποτε θα μπορούσε να αφορά τις προσωπικές σχέσεις στο πλαίσιο της οικογένειας, ιδίως μετά από έναν χωρισμό: δικαίωμα επιμέλειας, δικαίωμα επικοινωνίας, συνέπειες μιας παράνομης μετακίνησης παιδιών κλπ.

Έτσι, από τη στιγμή που στοχεύεται το επίκεντρο των οικογενειακών σχέσεων, από τη στιγμή που ο κοινοτικός νομοθέτης άπτεται της ίδιας της οργάνωσης της οικογένειας, η διατήρηση του κανόνα της ομοφωνίας κατανοείται ευκολότερα. Πράγματι, δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι η αναγνώριση ή η μη αναγνώριση μιας απόφασης σχετικά με το δικαίωμα επιμέλειας ή το δικαίωμα επικοινωνίας επηρεάζει άμεσα την προσωπική σχέση μεταξύ παιδιών και γονέων και κατά τον τρόπο αυτό άπτεται της ισορροπίας της οικογενειακής σχέσης, που αποτελεί τομέα ο οποίος επηρεάζεται πολύ από τις αποκκλίνουσες νομικές και πολιτισμικές παραδόσεις των κρατών μελών.

Αντίθετα, υπάρχουν τομείς όπου μια τέτοια συνάφεια με την ισορροπία της οικογενειακής σχέσης είναι χαλαρότερη και για τους οποίους η εφαρμογή του άρθρου 67 παράγραφος 5 δεύτερη περίπτωση της συνθήκης καταλήγει σε μη ικανοποιητικά αποτελέσματα. Το ίδιο ισχύει για τον τομέα της είσπραξης των υποχρεώσεων διατροφής.

Στο παρόν πλαίσιο, πρέπει να ληφθεί υπόψη ο υβριδικός χαρακτήρας της ίδιας της έννοιας της υποχρέωσης διατροφής – οικογενειακής στις ρίζες της αλλά χρηματικής στην εφαρμογή της, όπως οποιαδήποτε άλλη αξίωση.

Όπως αναφέρθηκε παλαιότερα, ο ίδιος ο κοινοτικός νομοθέτης ανέκαθεν θεώρησε, μέχρι στιγμής, ότι οι κανόνες του κοινού δικαίου σε θέματα δικαστικής συνεργασίας σε αστικές υποθέσεις μπορούσαν να επεκταθούν στις υποχρεώσεις διατροφής όπως οποιαδήποτε άλλη αξίωση. Για τους λόγους αυτούς ο κανονισμός Βρυξέλλες I, που διατήρησε τη δομή της σύμβασης των Βρυξελλών της 27ης Σεπτεμβρίου 1968, δεν περιλαμβάνει οικογενειακό δίκαιο αλλά διατηρεί τις υποχρεώσεις διατροφής στο πεδίο εφαρμογής του. Αντίθετα, ο νέος κανονισμός Βρυξέλλες II καλύπτει ουσιαστικό τμήμα του οικογενειακού δικαίου (διαζύγιο, γονική μέριμνα), αλλά αποκλείει τις υποχρεώσεις διατροφής. Τέλος, ο κανονισμός για τον ευρωπαϊκό εκτελεστό τίτλο (EET) περιλαμβάνει τις αξιώσεις διατροφής και εκδόθηκε σύμφωνα με τη διαδικασία συναπόφασης.

Η νέα πρόταση της Επιτροπής σχετικά με τις υποχρεώσεις διατροφής προφανώς εντάσσεται σε διαφορετικό πλαίσιο. Αντίθετα από τον κανονισμό Βρυξέλλες I και τον κανονισμό για τον ευρωπαϊκό εκτελεστό τίτλο, αφιερώνεται αποκλειστικά στις υποχρεώσεις διατροφής και προβλέπει ειδικούς κανόνες για τα θέματα αυτά, ενώ οι υποχρεώσεις διατροφής δεν αποτελούσαν, στα δύο προαναφερθέντα μέσα, παρά δευτερεύον τμήμα του τομέα εφαρμογής των κοινών κανόνων στις αξιώσεις που απορρέουν από το αστικό δίκαιο. Ως μοναδικό αντικείμενο της πρότασης κανονισμού, οι υποχρεώσεις διατροφής καθορίζουν από μόνες τους το νομικό της χαρακτήρα.

Ο οικογενειακός χαρακτήρας των υποχρεώσεων διατροφής περιλαμβάνει μία κοινοτική νομοθεσία που "άπτεται" ειδικά του οικογενειακού δικαίου δυνάμει του άρθρου 67 παράγραφος 5 δεύτερη περίπτωση της συνθήκης και κατά συνέπεια διαφεύγει της σφαίρας του κοινού δικαίου της δικαστικής συνεργασίας σε αστικές υποθέσεις, που διέπεται από τη διαδικασία συναπόφασης.

Το συμπέρασμα αυτό, παρότι αναπόφευκτο από νομική άποψη, δεν είναι ικανοποιητικό. Διότι εάν οι υποχρεώσεις διατροφής "άπτονται" του οικογενειακού δικαίου, δεν παύουν να αποτελούν εντελώς ιδιαίτερο τμήμα του τομέα αυτού. Από τη στιγμή που η ύπαρξή της αναγνωρίζεται και καθιερώνεται με δικαστική απόφαση ή αντίστοιχη πράξη, η υποχρέωση διατροφής καθίσταται αξίωση και υπάγεται σε ένα νομικό καθεστώς το οποίο διαφέρει ελάχιστα από εκείνο που διέπει το δίκαιο των περιουσιακών σχέσεων. Εξάλλου, αυτός είναι ο λόγος που εξηγεί την ένταξη των υποχρεώσεων διατροφής στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού Βρυξέλλες I.

Όσο το κοινοτικό δίκαιο αρκείται στο να διευκολύνει την επίτευξη μιας απόφασης σε υπόθεση διατροφής και να διασφαλίζει την κυκλοφορία της και την εκτέλεσή της παντού στην Ευρωπαϊκή Ένωση, δεν κάνει παρά να διασφαλίζει την πρόσβαση στη δικαιοσύνη ενός δικαιούχου διατροφής και την πραγματική ικανοποίηση της αξίωσής του. Στο πλαίσιο αυτό, το νομοθετικό έργο της Κοινότητας άπτεται ουσιαστικά του δικαίου περιουσιακών σχέσεων. Η αξίωση διατροφής ασφαλώς έχει ιδιαίτερα χαρακτηριστικά, αλλά παραμένει αξίωση, ένα χρηματικό ποσό που πρέπει να καλυφθεί, με μέσα που προσδιορίζονται και εφαρμόζονται εύκολα σε κάθε άλλη απόφαση χρηματικής φύσης: χρήση εναρμονισμένων κανόνων διεθνούς δικαιοδοσίας, έκδοση εκτελεστού τίτλου που αναγνωρίζεται σε ολόκληρη την Ευρωπαϊκή Ένωση, προσφυγή σε τραπεζικές κατασχέσεις και κατασχέσεις μισθών, θέσπιση μιας αποτελεσματικής συνεργασίας μεταξύ κρατών μελών για τη διευκόλυνση της λειτουργίας των υπαρχόντων νομικών μηχανισμών.

3. ΠΡΟΒΛΕΠΟΜΕΝΗ ΛΥΣΗ

Σύμφωνα με το άρθρο 67 παράγραφος 2 δεύτερη περίπτωση της συνθήκης, το Συμβούλιο αποφασίζοντας ομόφωνα μετά από διαβούλευση με το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, λαμβάνει απόφαση ούτως ώστε το σύνολο ή μέρος των τομέων που καλύπτονται από τον τίτλο IV του τρίτου μέρους της συνθήκης, να ρυθμίζονται από τη διαδικασία που αναφέρεται στο άρθρο 251. Κατά συνέπεια, είναι δυνατό από νομική άποψη να «περάσουν» τα θέματα υποχρεώσεων διατροφής από την ομοφωνία στη συναπόφαση.

Μία τέτοια απόφαση του Συμβουλίου, που θα αποτελούσε ένα "πέρασμα" μεταξύ της ομοφωνίας και της συναπόφασης, θα παρουσίαζε ένα διπλό πλεονέκτημα. Κατά πρώτο λόγο, θα συμφωνούσε προς τον ιδιαίτερο χαρακτήρα των υποχρεώσεων διατροφής. Ακόμη και αν είναι αναμφισβήτητη η ύπαρξη στενής συνάφειας μεταξύ της διατροφής και των

οικογενειακών σχέσεων, ισχύει επίσης ότι η είσπραξη μιας αξίωσης διατροφής δεν επηρεάζει απευθείας το επίκεντρο των σχέσεων αυτών. Διαφέροντας από μία απόφαση που αφορά το δικαίωμα επικοινωνίας, μία απόφαση σε υπόθεση διατροφής δεν τροποποιεί σε τίποτα, με την εκτέλεσή της, τον χαρακτήρα και τους τρόπους που εκφράζονται οι προσωπικές σχέσεις μεταξύ των μελών της ίδιας οικογένειας. Ο κανόνας της ομοφωνίας, που στοχεύει πριν από όλα να λάβει υπόψη τις ιδιαιτερότητες οικογενειακής οργάνωσης των κρατών μελών, δεν μπορεί λοιπόν σε καμία περίπτωση να αιτιολογηθεί σε υποθέσεις υποχρεώσεων διατροφής.

Η πραγματοποίηση αυτού του "περάσματος" θα επέτρεπε κατά δεύτερο λόγο τη θέσπιση, για κανόνες ειδικά αφιερωμένους στις υποχρεώσεις διατροφής, της ίδιας νομοθετικής διαδικασίας, και ιδίως με τις ίδιες αρμοδιότητες του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, με εκείνη που εφαρμόζεται για πράξεις, όπως ο κανονισμός για τον εκτελεστό τίτλο, που θέσπισαν ένα κοινό καθεστώς το οποίο περιλαμβάνει την είσπραξη των υποχρεώσεων διατροφής όπως και την είσπραξη οποιασδήποτε άλλης αξίωσης.

Κατά συνέπεια, τόσο λόγω της ίδιας της φύσης των υποχρεώσεων διατροφής όσο και δυνάμει του νομοθετικού πλαισίου στο οποίο παρενέβη η Κοινότητα μέχρι στιγμής στον τομέα αυτό, φαίνεται εύλογο από νομική άποψη και επιθυμητό από πολιτική άποψη να εφαρμοστεί στις υποχρεώσεις διατροφής η διαδικασία συναπόφασης που θεσπίστηκε με το άρθρο 251 της συνθήκης.

4. ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Λαμβανομένων υπόψη των επιχειρημάτων που προηγήθηκαν, η Επιτροπή καλεί το Συμβούλιο, σύμφωνα με το άρθρο 67 παράγραφος 2 δεύτερη περίπτωση της συνθήκης για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, να καταστήσει εφαρμοστέα στα μέτρα που προβλέπονται στο άρθρο 65, σε θέματα υποχρεώσεων διατροφής, τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 251 της συνθήκης.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

που στοχεύει να καταστήσει τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 251 της συνθήκης για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας εφαρμόσιμα στα μέτρα που λαμβάνονται δυνάμει του άρθρου 65 της συνθήκης σε θέματα υποχρεώσεων διατροφής

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ,

Έχοντας υπόψη:

τη συνθήκη για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και ιδίως το άρθρο 67 παράγραφος 2 δεύτερη περίπτωση,

τη γνώμη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου,

Εκτιμώντας τα εξής:

1) Από της ενάρξεως ισχύος της συνθήκης του Άμστερνταμ, η Ευρωπαϊκή Κοινότητα έχει αρμοδιότητα για τη θέσπιση μέτρων που εμπίπτουν στον τομέα της δικαστικής συνεργασίας σε αστικές υποθέσεις, όπως προβλέπονται στο άρθρο 65 της συνθήκης για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας·

2) Σύμφωνα με το άρθρο 67 παράγραφος 5 δεύτερη περίπτωση της συνθήκης, όπως απορρέει από τη συνθήκη της Νίκαιας, τα μέτρα που προβλέπονται στο άρθρο 65 της συνθήκης θεσπίζονται από το Συμβούλιο σύμφωνα με τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 251 της συνθήκης, με εξαίρεση τα θέματα που άπτονται του οικογενειακού δικαίου·

3) Σύμφωνα με το άρθρο 67 παράγραφος 2 δεύτερη περίπτωση της συνθήκης, το Συμβούλιο, αποφασίζοντας ομόφωνα μετά από διαβούλευση με το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, λαμβάνει απόφαση ούτως ώστε το σύνολο ή μέρος των τομέων που καλύπτονται από τον τίτλο IV του τρίτου μέρους να ρυθμίζονται από τη διαδικασία που αναφέρεται στο άρθρο 251 και να προσαρμοστούν οι διατάξεις που αφορούν την αρμοδιότητα του Δικαστηρίου·

4) Η δικαστική συνεργασία σε αστικές υποθέσεις υπάγεται σε δύο διαφορετικά καθεστώτα από της ενάρξεως ισχύος της συνθήκης της Νίκαιας: στη συναπόφαση, που στο εξής είναι η διαδικασία του κοινού δικαίου και στη θέσπιση από το Συμβούλιο, που αποφασίζει ομόφωνα, μετά από συμβουλευτική γνώμη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, που αποτελεί το καθεστώς παρέκκλισης, το οποίο προορίζεται για τα μέτρα που περιέχουν θέματα τα οποία άπτονται του οικογενειακού δικαίου·

5) Τα σύνορα που χωρίζουν τα μέτρα που άπτονται του οικογενειακού δικαίου με τα λοιπά μέτρα ορισμένες φορές μπορούν να είναι δυσδιάκριτα· το ίδιο ισχύει στον τομέα των υποχρεώσεων διατροφής, που από τη φύση του είναι υβριδικός: οικογενειακός, διότι η υποχρέωση διατροφής δημιουργείται κατά κανόνα σε μία οικογενειακή σχέση, αλλά και χρηματικός επίσης στο βαθμό που η υποχρέωση αποτελεί αξίωση η οποία αντιπροσωπεύει ένα χρηματικό ποσό·

6) Το Συμβούλιο έλαβε ήδη υπόψη αυτή την ιδιαιτερότητα κατά τη θέσπιση του κανονισμού 44/2001 της 22ας Δεκεμβρίου 2000, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την

εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, του οποίου το πεδίο εφαρμογής περιλαμβάνει τις υποχρεώσεις διατροφής, αποκλείοντας συγχρόνως το οικογενειακό δίκαιο·

7) Επίσης, μετά την έναρξη ισχύος της συνθήκης της Νίκαιας, ο κανονισμός 805/2004 της 21ης Απριλίου 2004, για τη θέσπιση ευρωπαϊκού εκτελεστού τίτλου για μη αμφισβητούμενες αξιώσεις, εκδόθηκε σύμφωνα με τη διαδικασία του άρθρου 251 της συνθήκης, όμως εφαρμοζόμενος στις υποχρεώσεις διατροφής·

8) Λαμβανομένης υπόψη της ιδιαιτερότητας του τομέα των υποχρεώσεων διατροφής, πρέπει να αποφασιστεί ότι ο τομέας των υποχρεώσεων διατροφής στο εξής θα εμπίπτει στη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 251·

9) Η Δανία, σύμφωνα με τα άρθρα 1 και 2 του πρωτοκόλλου για τη θέση της Δανίας που προσαρτάται στη συνθήκη για την Ευρωπαϊκή Ένωση και τη συνθήκη για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, δεν συμμετέχει στη θέσπιση της παρούσας απόφασης και ως εκ τούτου, δεν δεσμεύεται από αυτήν και δεν υπόκειται στην εφαρμογή της·

10) Το Ηνωμένο Βασίλειο και η Ιρλανδία, δυνάμει του άρθρου 3 του πρωτοκόλλου για τη θέση του Ηνωμένου Βασιλείου και της Ιρλανδίας που προσαρτάται στη συνθήκη για την Ευρωπαϊκή Ένωση και τη συνθήκη για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, κοινοποίησαν την επιθυμία τους να συμμετέχουν στη θέσπιση και την εφαρμογή της παρούσας απόφασης·

ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ:

Άρθρο 1

Από της 1ης Ιουνίου 2006, το Συμβούλιο αποφαινεται σύμφωνα με τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 251 της συνθήκης για τη θέσπιση των μέτρων που προβλέπονται στο άρθρο 65 της συνθήκης στον τομέα των υποχρεώσεων διατροφής.

Άρθρο 2

Το άρθρο 251 της συνθήκης εφαρμόζεται στις γνωμοδοτήσεις του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου που θα υποβληθούν στο Συμβούλιο πριν από την 1η Ιουνίου 2006 για τις προτάσεις και τα μέτρα για τα οποία το Συμβούλιο, σύμφωνα με την παρούσα απόφαση, αποφαινεται σύμφωνα με τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 251 της συνθήκης.

Βρυξέλλες, (...).

Για το Συμβούλιο